

ישראל באולימפיאדה בושות

ותיק מאוד שהשיג האתלט דויד טבק ב-אולימפיאדת הלסינקי בקיצור: גם הוא הרוויח את לחמו.

ואילו דויד קושניר, בן ה-30, שבר ב-קפיצה לרוחק שיא אחר: את שיאו שלו. גם לאחר ניצחונו, היה רחוק מאוד מהשיג את המינימום הנדרש כדי לעבור לתחרויות הגמר. אבל הוא הרחיב את לחמו. אכזבה מחלטת, אכזבה גדולה, מיאשת ומדכאת, איכזבו שלוש האתלטיות: אילנה אדיר, איילה חצורני ואיילה קרשק. הן השיגו תוצאות הרבה יותר גרועות מתוצאות מאמציהן בארץ.

בין השחינים היה הפייבוריט עמי טראור. בר. תלו בו תיקות גדולות. הוא הצליח להגיע לשיא ישראלי, 100 מטר, אך אכזב קשה ב-400 מטר.

רוכבי האופניים הם פרק בפני עצמו. אחד נפצע והפסיק את המירוץ. שני הפסיק אף הוא. "באשקלון, לא ידעתי שזה כל כך קשה", הוא הצטדק. אין ספק שספורטאי זה, והדומים לו, אינם נושאים, לבדם, את האחריות לכישלון. כי לא היה מי שיגיד לו שזה כל כך קשה. הוא נסע יפה מאוד, מאשקלון לבארשבע, והאנשים המבינים ב-ישראל בספורט הא-פנינים חשבו שזה מספיק. הם — בדומה לאתלטיות, בדומה לשחינים — לא הרוויחו את לחמם.

גיתרו מרימיה מישקלות, הסייפים, הקלעים והמתעמלות. אולי הם ישיגו מדליות? מי יודע?

★ ★ ★ ברומא לחזרה אנוש

דבר העצוב מכל, בכל הפרשה הישראלית, פרשת שבירת השיאים הישראלים ברומא. הוא שספורטאים שלנו שוברים שיאים שלנו — ובכל זאת תופסים מקומות אחרים. הבר מוכח נכונה את הרמה הישראלית הנמוכה הממוצעת, ב-ספורט. זוהי לא רמה. זוהי בדיחה חמורה. באולימפיאדה אמר מי שאמר כי כדי לשבור שיאים צריכים הספורטאים משהו ש"ימשוך" אתם. אם כן, ענה חובבי-ספורט איטלקי, מדוע רכזת ישראל נסיונות מפוקפקים לעניין כל העולם? אפשר להזמין רץ אמריקאי מצטיין לפתח תקוה? והא ימשוך את הרצים בישראל. כשימשוך מספיק, תוכי לו לשוב ולרוץ לעיני העולם יכולו.

אך עיניה של ישראל — מ פנות לפסגות בספורט ממש. בישראל יש כמעט כל סוגי הספורט שבעולם. במקום להתרכז בשניים של שה מיקצועות עיקריים, לדאוג לפתח אותם בלבד, כראוי, מתפזרים הכוח והכסף בעשרות ונחמדי טיפוסים. כי ככל שיש מצב תחומי העיסוק הספורטיביים, כן יפתח גם מספר עסקי הספורט והנהגים מיתרונות ב-חוק לארץ. וזה דבר שלא יתכן.

עם סיום האולימפיאדה הקרוב, מבצעת רק נקודת-אור בודדה אחת בשמי רומא. "נציג ערבי השיג תוצאה גרועה עוד יותר מהישראלית", הבריקו הישראלים. זה מעורר. זה מפחית רוח-חיים בספורט הישראלי. שישו ושימחו. נמצא ספורטאי עוד יותר גרוע מן הישראלים.

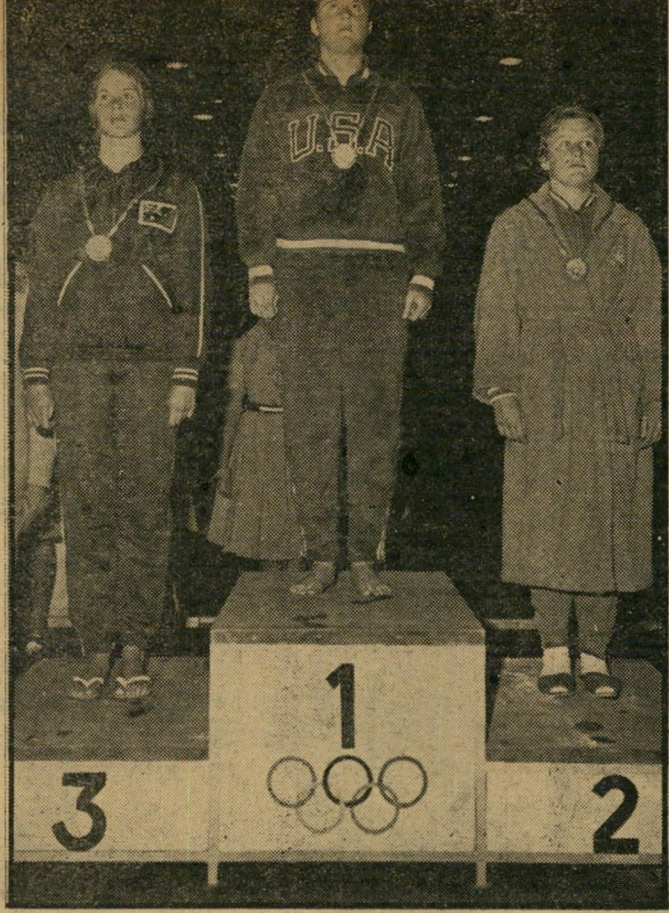
כיוון שכולם מתנחמים, לא מצא איש זמן לחפש פיתרונות. על אף העובדה שהפיתרון פשוט: דרוש רק קצת ישר וקצת אומץ. כדי לזכות בהופעה מכובדת, חייב ספורטאי הראוי לשמו להתאמן במשך ארבע שנים. מאולימפיאדה עד אולימפיאדה. לא חודש לפני המאורע. ולא עם מאמן, אותו מחישים בחיזון, כמו רופא לחולה אנוש. לכן לא ידאגו עסקנים. עסקנים דואגים רק להבטיח את נסיעתם. לכן ידאג משרד ממשלתי מיוחד לענייני ספורט. והיא איננה.

★ ★ ★ "בכיתי וחששתי"

ב ינתיים חזר השבוע ברומא אחד ממלחי מישלחת הכדורסל. ג'ק לוי, מורדה להתעמלות, בעל מכון לספורט ואילוף איגרוף לשעבר, תיזה את מישלחת הכדורסל לבולוניה, נסע עמה לרומא, עקב אחרי התחרויות של השבוע הראשון.

על התרשמותו ממשחק זה מדווח ג'ק לוי:

בולוניה התאכזרה לספורט הישראלי. הגיע לנו בלי ספק להיכלל בין חמשת הקבוצות שנכנסו לגמר. קיבלו אותנו נהדר. התנהגות

גם בריצת מאה מטר נכשלה ישראל. המנצח נקבע עלידי. תמונה זו: הזוכה במדליית הזהב במירוץ היה הגרמני הארי.

חלוש בריצה
והעיקר: הוא עלה עם החלטה נחושה להפסיד בכבוד. וזה הרס את הקבוצה. ברומא שיכנו אתנו ברחוב, שאם כי גרו בו משלחות רבות, נקרא רחוב ישראל. הנוחיות היתה מכסמילית. טלביזיה, מכונת כביסה וגילוח בכל החדרים. מעמד הפתיחה היה מרום. בכיתי. ואני איני רגיש ב-מיוחד. בכיתי וקיתיתי שהחברה יצדיקו את ההופעה הנזהרת בפתיחה. קיתיתי וחששתי. החששות שלי התקיימו, אם כי אי אפשר להאשים את הספורטאים. כשבאנו, שאל אותי שופט יהודי בינלאומי מפולין מדוע לא הבאנו מתאגרפים. היינו בחדאי יוצאים בכבוד. כשראתי את התחרויות הראשונות, נזכרתי כמה צדק. ישבתי עם אריאל כספי מחזרת האיגרוף בתחרויות, והלב כאב. אריאל כספי תמך בארץ בשיגור מתאגרפים, אבל יושב ראש ועדת האיגרוף, שמואל צינוביץ, התחמק. הוא טען שאינו רוצה לקחת את האחריות על עצמו. ראשי ענפי האתלטיקה הקלה, השחייה או האופניים לא פחדו — ולהם היה עוד פחות על מה להסתמך.

ע. בדה היא שבעולם האיגרוף, כשספורטאי מרגיש שהוא קצת מתקדם, הוא מיד הופך מיקצועי. אני לא מתחייב, אבל ייתכן ש-יכולנו לעשות היסטוריה, ואני מעז לומר, אולי אפילו להביא מדליות זהב אחת. האתלטיות ביישו אותנו. אולי זה היה הפחד, אבל גם פנטילס פחד. "תראה איזה תותחים יש לי פה. אני תולה את עצמי", הוא אמר לי. עודדתי אותו והוא הצליח. באופן יחסי, כמובן.

האתלטיות באו לרומא ימים רבים לפני התחרויות. הן הספיקו לטייל, לראות את כל האולמות באימונים ולקבל הרגשת-אימה. ובאמת, אפשר לקבל אימה כשרואים את אימוני הספורטאים הורים. כששחיין ניכנס למים, הוא לא יוצא לפני עבור שמונה שעות. אצלנו שעתים אימון זה הרבה. גם ברומא לא התאמנו הרבה יותר.

השחינים הצעירים היו נחמדים. ילדים נחמדים ולא יותר. קשה באמת לדרוש מנער צעיר וחסר-נסיון ואימון להשיג שיאים עולמיים. ראיתי שהם מרגישים את עצמם אבודים בבריכות הענקיות.

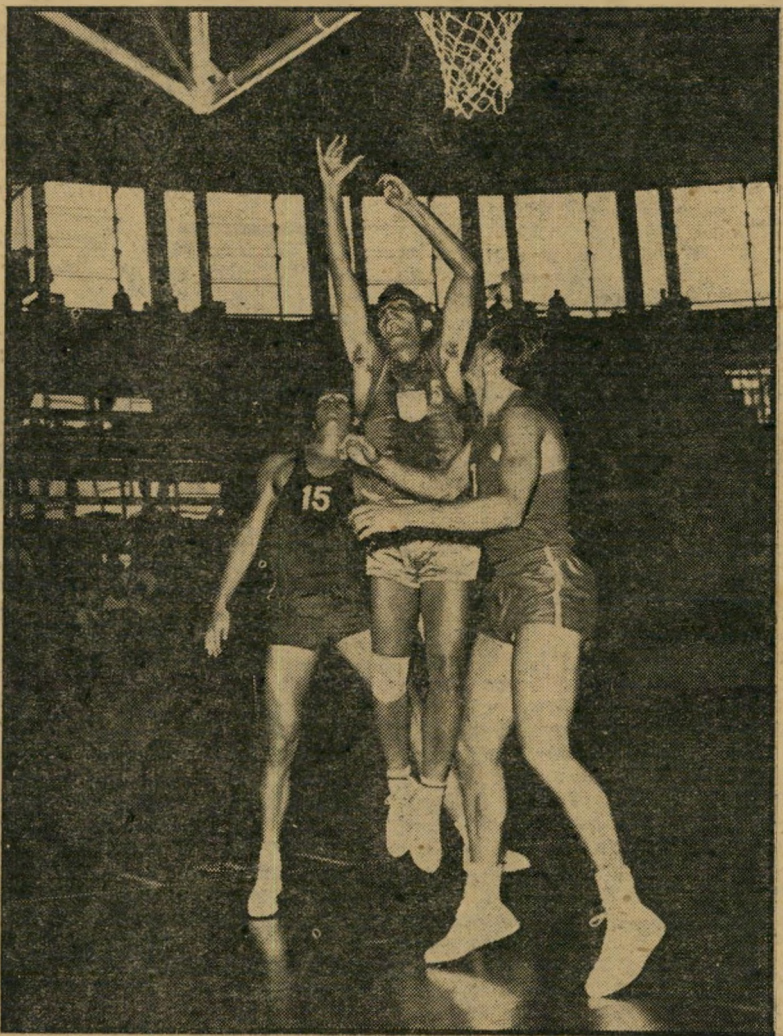
הופענו במיקצועות שאין לנו מושג בהם. רוכבי האופניים גרמו לי להתבייש בסמל שנשאתי על מעילי. ועוד חשבו הרבה לפני שהחליטו לשלוח את בן-דוד הביתה. נלמד מהמשלחת האחרת. מארצות יותר עשירות מאתנו. ספורטאים שסיים את תפקידו או לא נכנס לגמר — נסע הביתה.

הוא נסע הביתה והתחיל למחרת להתכונן לאולימפיאדה הבאה בטוקיו. הספורטאים שלנו, גם הנכשלים ביותר, לא נסעו ולא נשלחו הביתה.

הם נשארו שם, כי גם לו חזרו לא היו מתחילים להתכונן לאולימפיאדה הבאה. או מה חשוב איפה הם?

חלוש בשחייה
בשביל ישראל היה זה חלוש — אך בשביל אמריקה התגשם כאשר נציגתו זכתה במקום הראשון במסחה למרחק 100 מטר פרפר, ובמדליית הזהב.

הבחורים היתה למופת. אך המזל הרע היה בעוכרינו. השופטים מהגוש המזרחי התנכלו לנו, נראה היה כאילו הוסכם ביניהם למנוע בכל מחיר מישראל לעלות לגמר. האיטלקים הגיבו על התנהגותם בצורה איטלקית חמה. הם כיסו את המיגרש בגמר התחרויות ב-קבוקים וכוסות-קרטרון ושרקו ביו לשופטים. באחד המקרים אף התארגנה קבוצה של בנות איטלקיות ופתחה בקריאת ש-

על הסך

של תחרויות הגמר בכדורסל עמדה קבוצת ישראל. ניבחרת הכדורסל הגיעה למקום השמיני, באה לרומא כאורחת מארגני המישחקים. במישחקי אימון היא ניצחה את ספרד שעלתה לגמר. בצילום: חיים קסטן קולע לסל פולני.